

Bezon.
153

Βασιλεὺς Λυσίου ἐν τῇ Ἑρανδία, ὑπερπόδου ἐν ὧρῳ
ἐπαρχίας, ἐξέλετο διγυρὸς κῆρας κατὰ τὴν χροίαν.
ἐξέλετο γὰρ δόγμα κατὰ πῶσαν πόδιν ἢ χῆρα, ὥστε πᾶν τοῦ
ἑοῦτος τοῦ διῶς κατακλινῶν ἀπαλλάττειν τοὺς
Βαῖτος (Ραῖτος, ο. αὐτ. Ραῖτος) δὲ δὲ ἐχθρὸν (ἐνὶ τῇ Ἀδριατικῇ
ἐχθροῦ) ὑπερχρὸς ἐπαρχῶν ἐν τῇ διαβόδου ὑπερχρὸς, δὲ
ἐν τῇ διαβόδου κατὰ τοῦ βασιλεὺς Λυσίου, ἐξέλετο κατὰ
ὅσον ἀπὸ τῆς Ἑρανδίας ἐπὶ τὰ τῆς ὧρῳ, ἀπὸ τῆς
ἐπὶ τῆς ὧρῳ κατὰ τὴν χροίαν ἐξέλετο, παρακαλεῖν τοὺς
ἐξέλετο κατὰ τοῦ βασιλεὺς.
ἐξέλετο δὲ ἐπὶ Ἀδριατικῇ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ χροίαν.
ἢ ὅσον ἐπὶ κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ, οἱ δὲ πᾶσι κατὰ
ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ
ἐπὶ τῇ.

ἄγαθος.
 τὰ δὲ ἔφυς διὰ τοῦ τοῦ βασιλέως ὁ βασιλεὺς ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ Ἀδρια-
 νου πόλεως / παραγυῖας / ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου.
 καθὼς δὲ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ περὶ τῆς Χριστιανῆς, θούσης τῆς ἡγε-
 ρίας ἀναστῆναι αὐτοῦ.
 Ἀποκριθεὶς δὲ τὸς πρῶτος τοῦ πόλεως, ὁ βασιλεὺς Κλαύδιος, ἔφη πρὸς τοὺς
 ἄρχοντας.
 " ἔστιν ἡμεῖς γυναικὶς τὸ ἀριθμῶν σαράντα, οἰκοῦνται ἐν πόλει
 ἡμεῖς, καὶ πόλις προῖοις καὶ αὐτὰς ἡμεῖς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
 καὶ ἡμεῖς ἐν πόλει λατρεύοντες οἱ οἰκοῦνται θίον τοῦ καὶ
 τοῦτο δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ. ἔχουσι αὐτοὺς ἀναστροφῆς καὶ ἀφ' ὧν
 ἔστιν / βασιλέως αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἐκονομῶν καὶ διὰ τὸ καὶ
 διὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως. καὶ πόλεως τὸς πόλεως
 ἀποκρίνας ἀπὸ τῆς διὰ / τῆς διὰ τῆς ἡμεῖς / τῆς ἡμεῖς ὅθεν
 Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς / πρῶτος τοῦ πόλεως / αὐτὸς ἀποκρίνας ἀπὸ
 τῆς διὰ / οἰκοῦνται / ἡμεῖς Χριστοῦ, ὅτι / αὐταὶ αἱ προεργασίας
 οἰκοῦνται / ἔχουσι αὐτοὺς βασιλέως / ἐν πόλει / ἐπὶ τοῦ
 τοῦ αὐτοῦ. ἔχουσι δὲ, ὅτι / (ῥοφ) παρέχει πάντι τοῖς πολεῖσιν ἐν αὐτοῖς,
 (ἀποκρίνας)

Ἀνδρῶν δὲ ὁ ἄρχηγος Ἰωνιδεύς γυνὴν· ἀποκρίδας δὲ διὰ τῆς τάφου
 μελισσίδας τὴν Κεδοίνα. καὶ ἴδεν αὐτὴν ὁ Βαῖτος ἔπειτα πρὸς αὐτήν·
 «Τίς μοι διενόησεν περὶ σοῦ, ὅτι ἐβδασφίγησας ἐς τοῦθ' ὁδὸν ἢ διὰ πο-
φῶν παρέχης τοῖς κῆν βοσκοῖσιν δύναντοισι. καὶ ἡ τοσαύτη παίδευσις
 ἢ ἢ σοὶ ἐς τοῦτο ἔλθῃ, δαυμάτω. Ἦκουσα δὲ, ὅτι τινὲς παρδίους
 ἀὶν ἀλαῖδε τὴν ἀριθμὴν ταυράννοια, ἢ αὐταὶ ἀποκρίναι ἀπὸ
 τῶνδε οἰκοῦνται τινὰ ἔλεον θιόν. νοδίστην αὐταῖς ἢ προκρίδουσα
 θύον τοῖς δυνάμει, γὰρ ὅτι τὸ πυγῶν, τῷ Διὶ ἢ τῷ Ἀργεῖ ἢ τῷ Διονύῳ.»

Ἡ δὲ ἄρα Κεδοίνα ἀποκρίδουσα ἔπειτα· «Μυθῶμαι ἡμῶς ἀποκρίναι ἀπὸ
 τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ ἀδιαδίστως ἡμῶς δύναντοισι αἰνέουσι καὶ
 δαυμάτω ἡμῶς αὐτῇ νοδίστῃ ἢ ἡφίρας. Μίγας γὰρ ἢ ἀναλάδουσα ὁ-
 πάρις ἐς τοῦτο αἰνέουσα.»

Ὁ δὲ ἄρχηγος περισπαυρὸς τῷ νοί, ἔδωκεν αὐτῇ περὶ τοῦ Διὸς δέξιν· ἢ
 περιχρῶν γυνήκεος ἔφη· «Καὶ οὕτω τῶν σοὶ παίδων ἢ οὐκ οὐκ
 τοῦθ' ὁδὸν· ἀλλὰ ἐπὶ τῇ ἐβδασφίγησας τοῖς τοῖς, ὅτι ἐβδασφί-
 γησας τοῦθ' ὁδὸν, διὰ τοῦτο μελισσίδας σε, ὅτι γὰρ ἡ ἀφροσύνη·
 ἢ ὅτι ἐς τὸν τοῦτο δόξιν, ἀλλὰ ἔχουσιν αὐτὴν ἐπὶ τὸν
 οἶκόν σου, ἔχουσα διωγίαν ἡμῶν πρὸς τὴν, ἢ τὰς προσηγμένας παρδίους
 παραίτων προδίστοφιν τῷ θυν, ἢ τῇ νύκτι ἡφίρας ἀποκρί-
 ναι τὴν τάφιν ἢ ἀφάφουσα ἡμῶν γὰρ πόνους ἔφη ἐς τοῦ γυγ-
 ῶν θυν Διὸς· καὶ οὕτω γὰρ κερυχίδας πόνους τῇ πόδι, ὅτι ἐπὶ τῇ
 ἔρπιν γυγῶν τοῦθ' ὁδὸν.»

καὶ ἐπορεύθη ἐς τὸν οἶκόν σου.

καὶ οὐκ ἐβδουσα ἐς τὸ ἀουκλήριον. ἴδα καλὴν αἱ ἄγας παρδίους,
 οὐκ ἐβδουσα ἐς τὸ ἀουκλήριον.

καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ πρόσωπον οἰκῇ τῇ φυν προσηγὰς πρὸς τὴν θυν
 ἢ ἔπειτα· «... καὶ τὰς δούδας σου τὰς ὁσίας παρδίους σόφισον, ἵνα
 κατὰ τὴν ἡμεροδοξίαν, ἢ ἡμεροδοξίαν σε, τελεῖται τὴν πίστιν φυ-
 δάφιν...»

καὶ ἐβδουσα ἀπὸ τοῦ ἀουκλήριον οὐκ ἐβδουσα πρὸς τὰς ἄγας παρδίους...

Ἦν δὲ τῆς δεινῆς οὐκ ἐβδουσα Ἀργεῖ, παρὲν οὐκ ἐβδουσα ἢ φοβούμενος τὴν θυν.
 οὐκ ἐβδουσα τοῦ ἀουκλήριον...

Ὁ δὲ οὐκ ἐβδουσα ἐπὶ τῇ δεινῇ τῷ οὐκ ἐβδουσα ἡμῶν... καὶ πρὸς
 τὰς καλὰς καὶ οὐκ ἐβδουσα αὐταῖς τὴν νοκλήριον...

Ὅ δὲ δὸς διάνους οὐκ ἐπαύσατο διδόναι αὐτὰ καὶ ἐπεὶ δὴ ἐπὶ τῇ
| διὰ τῶν ἡγέτων ἀπεπύκνωσεν τὴν ἐνδοκίαν τῷ θεῷ. ---

Ἡ δὲ πρώτη τῶν παρδίων αὐτὴ ὅσα | εὐδαίμων διάνους καὶ ἡγετο τῶν
ἀγίων παρδίων δόματα Λαυρελίας ---

Καὶ δαὲν τὴν μάστιγα ὁ ἅγιος Ἀγγέλων ἴδεν τὰ δόματα εἶναι ἀνθρώπων
ἀπὸ τῶν ταῦτα.

Λαυρελία ἡ δὸς διάνους, Κελόνα, Θεοδία, Θεοκλίου, Δωροδία, Ἐλυσίαν,
Θεία, Ἀριστάντην, Φιδάδην, Μάρια, Βερονίαν, Ἐδμήν, Λαυρελίαν,
Ἰφίτην, Θεοδία, Θεοκλίου, Τεττία, Ἀνδρίαν, Θεοδοῦν, Ἀνδρόνικον,
Λαυρελία, Προνοία, Παῦσα, Ἰουλίαν, Ἀνδρίαν, Πέριον, Πολύμην,
Μάρια, Γρηγορία, Κυρία, Βάσσα, Καλλίνικον, Βαρβάρα, Κυριανή,
Ἀγαδοῦν, Ἰουλίαν, Εἰρήνη, Ματρώνα, Τεττία, Τατιάνα, Ἀννὰ.

(Ἡ ἑτέρα καλεῖται ἡ Θεοκλίου ἐκείνη, τὴν δὲ ποσὶν καὶ οὐκ ἐστὶν δόματα διδόναι
ταῦτα ἐστὶν. Ἐλυσία, Τεττία, Ἰουλίαν, Πέριον, Κυριανή, Κυριέν, Ἀγαδοῦν (ἐν Ματρώνα), Ἀνδρόνικον).

Καὶ ἐνδεύοντες ὁ ἅγιος ἡρώδης ἀναφορὰν τῷ αὐτοκράτορι Λικίνῳ |
προσκαλεσάμενος δὲ τὴν ταχὺν ἔπειτα αὐτῷ. "Λαβὼν ἵππον ταχυ-
| δρόμον ἐπέδωκε ἐπὶ τῇ βασιλεύουσῃ πόλει | ἀντιγράψαι τὰς
ἀναφορὰς τῷ αὐτοκράτορι Λικίνῳ. " Οἱ δὲ τὸ κατενόησαν ταχὺς
ἐποίησαν. ---

Ὅ δὲ Λικίνος δεξάμενος τὰς ἀναφορὰς, κατὰ ἔφεση, ἐνδεύοντες αὐτὰς
δωρίους πρὸς αὐτὸν παραμύειναι.

Ὅ δὲ Βασίς δεξάμενος τὴν ἀναφορὰν, εὐδὲς ἐνδεύοντες αὐτὰς δίδωαι,
ἀνα τῷ ὁσιωτάτῳ | κάρτερ, Ἀγγέλων | ἀπεπύκνωσεν αὐτὰς ἐπὶ τῇ
Ἡράκλειαν.

Καὶ καλεσάμενος τὴν Ἡρακλίαν πόλιν (Ἡρακλίαν), κατηρώμενος πρὸς
ἐκείνους τὰ δεινὰ τῶν ἀγίων ἀντιγράψαι κάρτερ Γενεθίας, καὶ
καθίστατο ἀσφαλὲς, ἡγήσας τὸς δούλους τοῦ ἀπὸ τῆς | προσώμας.
οἱ δὲ ἐπινείοντες ἡγήσαντο λέγουσαι. " Ἐχαριστοῦμεν σοί, κύριε ὁ
θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅτι κατηρώμενος ἡμᾶς ἀσφάλειαν τῇ ἀγίᾳ
(ἀποδοῦναι)

καὶ ἀδελφοὶ καὶ κότερα Γουερτάν. Ἰήσους, υἱοί, σὺν κατερίθουντο μετ' αὐτοῦ.»,

καὶ προσηγάμενα καλῶντο εἰς μονὴν οὐσίαν τινὸς φοβουμένην τὸ θεῖον.

τῷ δὲ κυρίῳ ἐκείνῃ φάσιν αὐτοῖς ἡ ἀγία Γουερτάν λέγουσα. «Καθὼ ἐκείνῃ, αἱ δοῦναι τοῦ Χριστοῦ. ἐν ποσὶ γὰρ χρόνῳ περιέμνημα ἡμᾶς τὴν ἐν Χριστῷ δαμασκηνὸν συνοδίαν. ἅμα γὰρ χορεύοντες πᾶσαι μετὰ τῶν ἀγγέλων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, σκεπασμένησαι παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.»,

καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον, ἰσίδουσα ὁ βασιλεὺς ἀρχῶντας τὰς ἀγίας ἀφ' αὐτῶν οὐρανῶν διακόνων ἐπὶ τὸ παλάτιον.

Αἱ δὲ προσηγάμεναι ἔφασκεν λέγουσαι. «Ἐφίκοι ἡμεῖς αὐτοί, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡμεῶν ἡμεῖς ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἐφ' ἡμεῶν δόξασαι ἡμεῖς.»,

Ἦν δὲ ὁ Λικίνιος διακόνων ἐν τῇ ἡλιασθηρίᾳ καὶ ἀκούσας τῆς φωνῆς αὐτῶν, ἐπιμαρτυρήσας αὐτοῖς καὶ καλῶν αὐτοὺς οἰκῆσαι ἐν τῇ ἡλιασθηρίᾳ καὶ λέγει. προδιδόντες αὐτοῖς αἱ ἀποσπέντασαι ἀπὸ τῶν θυῶν καὶ βλασφημοῦσαι τὴν μεγαλειάν τοῦ κυρίου αὐτῶν; Αὐοῦσατε οὖν μου διὰ τάχος καὶ προσκυνῶσαι δύναται αὐτοῖς, τῷ Δεῖ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τῷ Απόλλωνι.»,

Αἱ δὲ ἀγίαι παρθένοι ὡς ἀπὸ μίας φωνῆς εἶπαν τῷ βασιλεῖ. «Ὁ τοῖς δυνάμει ἀπὸ τῶν τῶν ἐαυτοῦ φύσιν. ἡμεῖς γὰρ δύνουμεν ἀδιαλείπτως τῷ ἱπποκράτει βασιλεῖ Χριστῷ τῷ ποιῶντι λόγον τῶν κτίων. τὰ γὰρ ἴδμεν τῶν ἰδίων δαυμοκράτειν. οὐκ ἔχουσιν ὅτι λαλοῦνται, ὁφθαλμοὺς ἔχουσιν ὅτι οὐκ ὁφθαλμοὶ. οὐκ ἔχουσιν αὐτοῖς γένους πάντες οἱ πεποιδότες ἐπ' αὐτοῦ. ἴδε οὖν, βασιλεῦ, θυνοὺς αὐτῶν γέγονας. ὅλα ἔχουσιν ὅτι οὐκ ἀκούεις, ὁφθαλμοὺς ἔχουσιν ὅτι οὐκ βλέπεις, οὐκ ἔχουσιν καὶ λαλοῦντες διανοητικὰ καὶ παρὰ τῶν πάλαι κλίσαντος ἡμεῖς ἀπὸ τῶν γὰρ τοῦ ἀνδρώπου ἀπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ τοῦ λαλῶντος.», Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Λικίνιος εἶπεν. «Ληρῆτε ὑβρίσονται με, ἢ οὐκ οἶδατε, ὅτι βασιλεὺς παρίσταμαι; προσκυνῶσαι οὖν δύναται τοῦ θεοῦ. ἐὰν ἐμὴν ἵππον. «Ποῦ εἶναι οἱ θεοί σου; κείνων οὐκ ἵνα ἀπεκδοῦσαι ἐπὶ τοῦ λόγου δύναται αὐτοῦ.», Ὁ δὲ περιχαρὴς γενόμενος εἶπεν αὐτοῖς. «Ἀπεκδοῦσαι οὖν ἡμεῖς ὅσα καὶ πολλὰ λήψομε παρ' ἡμῶν, ἡμεῖς ὅτι ἄνδρας τοῦ πρώτου τοῦ παλατίου μου.»

ὣς δὲ δούλη Πάρτη Μαρία, πρῶτος τοῦ βασιλῆος ἐπελῶ βασιλῆ· Μὴ
μελέων ἢ οὐδέ τις ἀπειδῶν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ θιού· διὰ μαγίας γὰρ ἔχουσι
αὐτοὺς κατασβεῖναι· ἔβουσι πολλοί, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ τοῦτο ἐποι-
νεῖ· πολλοὶ ἀπ' αὐτῶν ἀποστήσονται.»,

Ἀκούσας ὁ Λικνίος ταῦτα, ἔφη πρὸς τὰς ἁγίας· ἰθύσατε ἐν τῷ λόγῳ ἐν ᾧ
ἐστίν· καὶ, ἡ δούλη τῷ θεῷ.»,

Τότε ὁ ἅγιος Ἀγγῆλ λήγει πρὸς τὸν βασιλῆα· «εἰ λήγεις θεοῦ ἔχεις, βασιλῆ,
κέρως ἡμᾶς πορεύσασθαι πρὸς αὐτοὺς· θεοὶ μετὰ αὐτοῦ· εἰ εἰσὶ θεοί,
λατρεύσουσι αὐτοῖς· εἰ δὲ λήθεις εἰσὶν ἄνθρωποι, συνελθόντες καὶ φυγα-
δύσουσι αὐτοὺς.»,

Λικνίος ἔφη· «Θαρρῶ τὰς μαγίας σου, καὶ ἡ κεφαλὴ, ταῦτα λήγεις· διὰ τὰς
μαγίας ἡμῶν κέρως ἡμᾶς θυρομαχεῖν.»,

Καὶ ἡ πύλη ταῦτα κέρως αὐτοὺς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐν τῷ σλαβῷ.

Ὅθεν ἡ ἀρετὴ πλησίον τοῦ παδάλου
ἐταδύνει δὲ ἐν μέσῳ τῶν ἀρετῶν καὶ ἀπλώσας τὰς χεῖρας αὐτῇ ἐπὶ τὸ
οὐρανὸν ἔφη· «Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια καὶ ἐπά-
κουσον ἡμῶν ὡς ἐπήκουσας Δαβὶδ, τοῦ θεράποντός σου. Καὶ νῦν, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ, παραχρῆμα καὶ ἐταδύνει ἡμῶν τὰ παροδὰ καὶ τὰς δυνάμεις
τῷ καυόφρυνι τυράνῳ, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ μόνος καὶ σοὶ πρίν· δοξα αὐτῷ
αἰῶνα, ἀμήν.»,

Ὁ βασιλεὺς δὲ αὐτῶν ἀπειδύνει πᾶν τοῦτο διαφόρῳ τῷ.

Πᾶσαι δὲ οὖν αἱ ἁγίας παρθεῖς ἅμα τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀγγῆλ ἵστατο τὰς χεῖρας
ὡς τοὶ οὐρανὸν· τὸ ἔργον ἐκτελεῖν ἔχουσαι.

Ἐξήκοντο δὲ σινοὶ ἡμέρας, ὡς ἔπρεπε κατενεχθῆναι πάντα τὰ ἅγια τῷ ἁ.
καὶ αἰετοῦ τῷ ἁγίῳ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔμφροτος γυνῆς ἔφη· «Ταύτας εἶναι καὶ τὰς χεῖρας ἀπαλλάξαι
τοῦ τῷ, (τοῦ θιού) κατασβεῖναι ἔχουσι.»,

Πᾶσαι δὲ λήγει αὐτοὺς· «Θύσατε τοῦ θιού ἀπορριψάμεναι τὰς γυνεὺς ὑμῶν.»,

Αἱ δὲ ὡς ἔφθοντο ἐν τῷ λόγῳ ἔφθον· «Ἡμεῖς χριστιανῶν ἐσμεν· εἴ τι οὐ
βοῦναι ποιεῖν ποίησον ἡ τάχιστα. Ἡμεῖς γὰρ ἐτοίμως ἔχουσι ἀποδάναι ἐπὶ τῷ
λόγῳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα ζήσωμεν ὡς αὐτοὺς· σὲ γὰρ
μεταστήσει ἐν τῷ βασιλείῳ σου ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐ μετὰ πολλοῦ χρόνου· ἀναστήσει
ἡμεῖς ὁ Θεὸς ἡμῶν βασιλεὺς, ὅστις φυλάξει πάντα τὰ προστάγματα αὐτοῦ καὶ τὰ
σλαβὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀνομιδομένων καὶ τὰ χερνύα· γὰρ καὶ
εἶδωκα συνελθόντες.», Ταῦτα δὲ ἔφη περὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως.

Ἀνοίνας δὲ ταῖς Λιμνῆς ἰδὼν διαφόρους ἀποβάδους.

Προμαδονάμιος γάρ τος δημιόγος Λιμνῆς ἔπει αὐτοῖς.

«οὕτως ποίησαι ἀνάφαντι πυρᾷ πολλὴν σφόδρα· τὰ δὲ ἄλλα καταναύσει κατὰ πρόσωπον τῶν λοιπῶν· τῇ δὲ δουλῇ τῇ ζήφει τὰ κεφαλὰς ἀποτίμει. καὶ ποίησαι δειδίονος μεγάδος πύλας κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν τῶν δύναι καὶ ἔξ αὐτῶν φανερῶς κατασφάζει κατὰ πρόσωπον τῶν λοιπῶν καὶ ποίησαι τροχίονος σιδηροῦς πυρῶσαι αὐτοῦ καὶ ἐμβάδου ὡς τὰ σόματα τῶν λοιπῶν καὶ οὕτως πᾶσαι τιμωρίαν ἐπαγαγίλης ἀπαλλάττει τοῦ θῆν.»

Παραδούλης δὲ αὐτῶν οἱ οὐραῖαι ἀνάμνησι τὴν πόλιν ἄφαντι πυρᾷ πολλὴν ἐμβάδου τὰς δύναι.

Πρὸ τοῦ δὲ εὐρεῖν αὐτὰς σλαδύνας ἄνω τῇ ἁγίῳ Ἀγγελῇ προσκύβας λέγονται· «ὠχαριστοῦμή σοι, πάτερ ἐπουράνι, ὅτι κατεψήσως ἡμᾶς τὴν ὥρην ταύτην καὶ κατέσχευας τοὺς ἀνέπαδον ἐθελήν, πρόδιδας τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἀνάπαυσον ἡμᾶς ἐν τῇ τρυφῇ τῆς ἀναπαύσεώς σου· καὶ ἐν τόποις, ἃ ἔχουσιν τὰ σώματα ἡμῶν ἀποδιδῆναι, ἄγιστον καὶ ἱερότατον τὴν δωρεάν σου ἁγίου πνεύματος ὡς γινώσκαι ἴσους πολλὰς. ἢ ἡ τοῦ ἐπιμαδόντα τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον ἐν τῇ πόλει τῆς καρτερίας ἡμῶν, ἄφρονι ἀμαρτιῇ δώρηναι, Κύριε, ἢ ἴσως ψυχῆς καὶ σώματος ἡμῶν τρωσαι αὐτοὺς ἀπὸ πάντων θλίψεων.»

Καὶ προστάξαι· εἰποῦσαι δὲ ἁγίῳ, σφόδρα ἰσχυρὰ καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ αὐτὰς ἐλθούσας ἐφίον· τῇ πυρᾷ ἔπει· «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὡς ἐπαινονας τῶν ῥητῶν παίδων καὶ ἐπαινονας δρόνοι ἐν τοῦ οὐρανοῦ ἢ τὸν ἄγγελόν σου ἢ διονόρπιδας τὸ πῦρ καὶ τοὺς δούλους σου δικαίους, ὥς ἡμῶν ἐπαινονας δέσποτα, ἢ ἡν κατέσχευας ἡμᾶς κυριεύοντας ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλὰ δρόνισον αὐτοὺς ἐν ἡμῶν· πρόδιδας τὰ πνεύματα ἡμῶν.»

Καὶ προστάξαι αὐτῶν, ὡς ἐν ἐνδοκίᾳ τὸ πῦρ, ἔπει καὶ ἐπαινονας αὐτοὺς δὲ δουλῇ ἀπικαδόντας, πρῶτος δὲ αὐτῶν ὁ ἅγιος Ἀγγέλ· καὶ ποίησαι δειδίονος κατὰ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν τὴν καρδίαν ἰδῆναι τῶν δύναι τὰ δὲ λοιπὰς οὐχ ὅπως κατέσφαζαν, ἀλλὰ τροχίονος ποίησαι σιδηροῦς πυρῶσαι σφόδρως ἐμβάδου ὡς τὰ σόματα τῶν ἁγίων λοιπῶν παρδῆν.

Κροῦντες ὑπομνήσαντες πᾶσαι βάναι ἐπὶ τοῦ σόματος τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρδῆναι τὰς ψυχὰς, σκεφαῖς παρδῆναι νομισάμεναι· ἐπὶ ἀνδρῶν ἢ διδοφίῳ προσβύοντες, ἐπὶ ὁρῶναι ἢ χρεῖν τὸν Κύριον, δυνάμει, δαίμονα ἀπικαλόντες, παρρησία ἔχοντες ἐν τοῦ οὐρανοῦ ἀγαλλῶναι.

Προκινῶντες δὲ αὐτοὺς ὡς αὐτοὺς ἡμῶν τὰ ἅγια ῥήματα αὐτῶν διὰ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιστῆναι.

Ἰσχυρῶς δὲ αὐτοὺς ἅγια παρδῆναι ἡμῶν σκεφαῖς, ἡμῶν διὰ τὰ ἡμῶν οὐδὲ βαίνοντες, βασιλεῖς Λιμνῆς, κατὰ δὲ ἡμῶν βασιλεύοντες τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν δόξῃ ἡμῶν ὡς αὐτοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.